

La lògica del terror

Sembla que amb els explosius que la policia ha trobat a Barcelona, ETA podia haver dut a terme quatre o cinc atemptats de les dimensions de la tragèdia d'Hiperpor. Quatre o cinc assassinats massius, quatre o cinc massacres sense sentit. Sembla que un dels projectes era situar diversos cotxes bomba en els aparcaments del Nou Camp, i no pareix que hagueren d'esclatar per fer soroll, sinó en el moment que podrien fer més mal. Una insensatesa d'aquestes dimensions demana alguna classe d'explicació. ¿Per què l'estratègia de la massacre d'innocents?, ¿per què Barcelona?

Perquè la lluita armada, quan esdevé pur i simple terrorisme, quan queda en mans d'un petit grup d'irreductibles, quan es desconnecta d'una àmplia base política i popular, té la seua lògica implacable. Ja no es tracta de considerar l'existència d'un enemic igualment armat, i de planificar atacs amb perspectiva *militar*, com un exèrcit contra un altre; ja no es tracta tampoc de respondre a la repressió amb atacs als seus agents; no es tracta, de cap manera, d'aconseguir una victòria amb les armes. Ni tan sols de realitzar aquells colps i accions que poden despertar les simpaties i l'adhesió del propi poble. Es tracta del terror pel terror, i dels seus suposats efectes en la moral enemiga.

Es tracta que l'*enemic* ha- ja de pagar un preu insuportable per la seua negativa a rendir-se o a negociar. I aquest preu no són les vides d'alguns militars o policies, aquest preu són precisament les vides dels innocents. En el cas de la guerra d'ETA contra el govern espanyol, el preu seran les vides dels qui menys hi tenen a veure: les vides dels barcelonins, per exemple. La lògica del terror és el terror mateix, crear la sensació que ETA és perfectament capaç de produir tanta destrucció, tantes morts, tanta desgràcia com li vinga de gust. I que, si volem evitar-ho, no queda més camí que accedir a les seues condicions i demandes. Crear, a colps de terror, la reacció buscada: cal que el govern negocie amb ETA, almenys per evitar la mort de més innocents.

Sobretot, si aquests innocents no són bascos. Perquè si ETA feia dins d'Euskadi atemptats com els que fa a

fora, en primer lloc estaria assassinant els seus propis compatriotes, cosa que li podria girar en contra una part del sector social basc que encara li dóna suport, i en segon lloc, fora d'Euskadi pensarien que això són problemes interns dels bascos. Cal, per tant, que els innocents ho siguin del tot, i que no siguin bascos. Que siguin catalans és irrellevant: els atemptats es preparaven a Barcelona per la seua capacitat de ressonància, i la ressonància és també part de la lògica del terror. Els catalans, per tant, les seues vides, seran només un simple instrument d'una estratègia aliena.

Els catalans, ara, i en primer lloc tots els que participen d'una ideologia i d'unes aspiracions nacionals, tenen dret a esperar que els que encara donen suport a ETA,

Herri Batasuna i alguns altres, allà i ací, diguen clarament si ells també participen de la mateixa lògica. I si és així, ja sabem què és per a ells Catalunya o Barcelona: un camp de maniobres, amb foc i víctimes reals.

L'eix en moviment

No fa massa temps que aquest setmanari donava un ampli suport a la idea d'un futur eix, econòmic i de relacions de tot tipus, Elx-València-Lleida-Tolosa, un eix alternatiu i una antiga i nova via europea. No era una idea purament en l'aire, no

era una utopia de tantes. Les comunicacions tardaran a assolir el volum que noves carreteres i nous ferrocarrils farien possible, però l'interès pel coneixement mutu ja està en marxa. A València, aquests dies passats, la Universitat ha estat el marc d'unes jornades de coneixement de la realitat occitana. A Lleida, la memòria de la seua especial relació històrica amb València es desperta, alhora que la consciència de les relacions econòmiques presents: ¿en què es fonamenta la llegenda de les donzelles de Lleida representades a la Seu valenciana? A Barcelona, si hem de fer cas de la premsa, creix la consciència que una de les dimensions del futur s'obre cap a Tolosa i Montpeller. Els polítics valencians, com és habitual, no tenen cap presència en el tema. El futur no és el seu problema. Sobretot si no passa per Madrid. □

